

МИХАЙЛО
ДАРКОВИЧ

КРИВИ

Рни чари
Чорт

1929

Коштом Т. Золотуха

КАНАДИЙСЬКА БІБЛІОТЕКА Ч.54.

Михайло Т. Даркович

К И Ї В І Р И М

Я Н И Ч А Р И

ЧОРТ.

П о е м а

— 1929 —

Накладом Т. Золотухи

**Права передруку строго забороняється
Автором.**

— 1929 —

ПЕРЕДМОВА

Мене не спонукало писати оцю поему мое особисте, поетичне почуття ані мій фантазійний порив, але заставило писати вузькодумство та неправдодійство тих Українців, які мильно працюють чи то самі ніби на користь України, чи то з їх провідниками, які себе сміло величають інтелігентами.

Нікчемна їх праця!

А ще нікчемніші душі тих “інтелігентів” що так працюють!

‘Як можна рівнодушно дивитись на ту роботу, яку провадять уніяцькі ксьондзи з сестрами в костелах та вчителі-католики в Рідних Школах?!

Нам в Канаді Церква і Школа є тою культурно-освітньою драбиною, яка має довести наш нарід до конечної мети, тоб-то: до створення одноцільної, одnodумної і одно-

віруючої стислості в відношенні до своєї історично-славної Держави, яка от-от має повстати незалежною за океаном.

Але як тут може бути одноцільна стислість, коли ксьондзи та всякі недокінчики страхом та насильством пхають нарід в найріжномайтнії партії чи то секти, затуманюють їх біблійним пеклом, лякають карою Божою та проклинами і тим способом з Українців роблять таких самих запродавців як самі, роблять з них різні презбітеріянські, баптистські, французько-уніятські та семи-то-большевицькі божниці!

Так читаче.

І тому-то я хочу, щоб ця книжечка своєю сатирою, гумором та правдою поставила всякого на правдиву дорогу, і щоб всякий читач зрозумів невідхитно, що він той Українець який думками і працею мусить робити для своєї матери-України з золотoverхим Київом, а не для чужої якоїсь мачухи чи то вона з Москвою, з Варшавою чи з Римом!

Автор.

**“Найсвятійше в чоловіка —
Крім азбуки, є святий
Обряд греко-уніятський!
І таке його багатство,
І краса його така,
Що ніхто його докладно
В повній цілості не знає.
Чи клякати, чи стояти,
Чи раз, два, чи три дзвонити,
Чи “мир православний,”
Чи “правовірний” говорити,
Як віттарі будувати,
Як образи малювати;
Чи попам лице голити,
Чи їм бороди держати.—
Все те вкрите тьмою спорів
Ритуально-догматичних
Все те тягне до таборів
Папських або схизматичних.”**

Іван Франко

стор. 226.

“Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить,
А на апостольськiм престолі
Чернець годований сидить;
Людською кровію торгує
І рай у найми оддає.”

Тарас Шевченко.
стор. 198

КИЇВ І РИМ.

На землі Великого Короля
Великобританії Юрка V,
Канаді, в провінції Манітоба,
в місті Давфін, року Божого 1928,
місяця з ряду третого писалася ця
скорочена поема.

Про всіх тих що спричиняються
до благих і не благих, до лицемірних і не
лицемірних діл земних і, зряче чи не
зряче, творять лихі своє волі явно
на землі а заочно на небі.

Хто має уха, щоб слухати,
хай слухає.

ІНТРОДУКЦІЯ.

Розходись перо мітлою,
Скинь із мозку тісні лапки,
І на білому папері
Став чорнилом крапки.

Не замовленії речі
Повиписуй як лиш знаєш,
Для колишніх наших внуків
Наше нині пригадаєм.

Вільним духом сміло дряпай
Все лиш те, що є в каліки
І за те мене прославиш
Нині, прісно і во віки.

Правда..— може й не прославиш,
Але всеж даш пізнати,
Що таки на цьому світі
Я колись мав істнувати!

Розділ І.

І вийшов Бог понад воду,
І махнув рукою,
І казав, щоб земля була,
Де хвилі горою.

І одразу морська піна
Почала зникати,
А на місце її стала
Земля виростати.

І виросла земля чорна
На всі штири боки —
Зникла вода, стало поле
Та гори високі.

Але Пан-Біг милосердний
Не приліг спочити —
Він видумує, могучий,
Щоб то ще зробити.

Мов проміні довгохвості
Думки в Бога ходять,
Не дають Йому спокою,
Голову холодять.

Але врешті одна думка
Вилетіла цвяхом:
І створив Господь, що бачим
За п'ятим замахом.

В шостий день Творець надумав
Щось таке створити,
Щоб могло кричати, їсти,
Спати й воду пити.

І вийшов Бог в кінець раю,
Взяв землиці в жменю,
Поплював, зліпив до купи
І поклав в кишеню.

Стегно Боже пригріває
У кишені землю,
А Бог несе.... приніс в хату
Й положив в постелю.

Земля гріється в постелі,
Стала ворушитись,
І із грудки тої тихо
Стало щось робитись.

Стали руки виростати,
І зявились ноги,
А із дірки, що під носом,
Глас ішов до Бога:

“Отче наш, тобі не треба
Пилки, ні сокири,
Ти й без сего намайструєш
Всяких див без міри.

Коли ти з землі кавалка
Міг мене створити,
То створи мені ще й жінку,
Щоб не сумно жити.”

І крутнув Бог сивим вусом,
Насторожив брови
І сказав, що жінка буде,
Не тра на се й мови.

Взяв Адама за чуприну,
Дав щось вніс нюхнути,
І звелів на пів години
Твердим сном заснути.

Захропів Адам проворно
Та й заснув глибоко,
А Господь через горлянку
Витягнув ребро з боку.

І зробилась з ребра жінка
З товстими литками,—
Цілий рай як лід вгинався
Під її ногами.

Бог завів їх в корчі раю,
Став благословляти;
Став їх словом любви й чести
В корчах научати.

Охрестив мущину тутка
На імя Адамом,
І сказав, щоб в Божім раю
Він був капітаном.

А його шановній пані
Дав імено Ева,—
Й наказав їм їсти овоч
З "Познанія Древа."

Приказав їм, також правно,
Бо на все мав силу,
Щоб як скорше цілу землю
Людьми заплодили.

Адам радий, і приказ цей
В програм денний вводить,
З року в рік гучні хрестини
На землі заводить.

Творець врешті спохватився —
Бачить, що занадто,
Того першого насіння
Вже щось забагато.

І підняв у гору руки,
Щоб відваги взяти,
Та й такеє до Адама
Почав промовляти:

“Що занадто, то замного,
Годі, схаменися!
Твої гицлі рай мні зїли
З гіллям,— подивися!”

Подивився Адам грішний
З під лоба по раю,
Й бачить, справді, що ні яблук
Ні грушок немає.

А Творитель ціпить зуби,
Ус на ус мотає.
І до сина свого з грудки
Далі промовляє:

“Від сьогодні тобі в раю
Місця вже немає,
Втікай з відси! Хай з тобою
Й Ева шкандибає!”

І обнявшись за плечи
Голими руками
Пішли Божі діти з раю
З гіркими сльозами.

Як жили вони за раєм ,
Бог святий їх знає,
Піп лиш часом в храмі Божім
Нам їх пригадає.....

Отже, браття мої й сестри,
Всякий вже дізнався,
Що від Еви й від Адама
Людський рід почався.

По Адамові їх діти
Заповіт щадили
І, як крілики, нащадків —
Грішників плодили.

Против Божого закону
Як могли скакали,
І погані, встидні речі
На землі ділали.

Бог завважав небезпеку
І почав тужити...
Бож його творінням може
Чорт заволодіти.

Пропаде Його робота,
Пропаде і голос,
Й замість Правди, запанують
Роги, хвіст та волос!

Ходить Бог по небі в ночі,
Топче святі п'яти,
Думає на синіх хмарах
Щоб йому почати.

Аж нарешті, мов ті громи
Бога пронизали,
І думки його могучі
Таке розмишляли:

“Терпів, каже Бог, я досить,
Годі вже терпіти,
Треба, врешті, лицедійству
Кінець положити!”

Він почав збирати хмари
Із цілого неба,
Усі хмароньки зі світа
Пригорнув до себе.

І полився дощ на землю,
На гори й долини,—
Сорок днів і сорок ночей
Лився без упину.

Річки, лани, хати, клуні,
Верби з осокою,
Гори, міста і палаци
Залились водою.

Люди плавали, кричали;
Жінки в крик молились;
Але Божий гнів був лютий —
Всі вони топились.

Лиш над Ноем милосердний
Бог розжалобився —
Сказав човен змайструвати ,
Щоб Ной не втопився.

І почухавсь Ной за вухом,
Дав святим дарунок,
Та й зробив Ковчег на морі
Собі на рятунок .

Плавав той Ковчег із Нойм
По воді тій дикій,
Та і став на Арараті,
На горі великій.

І коли все потопилось,
Вода десь пропала,
Підійшла до Ноя жінка
Та й так промовляла:

Бог на небі, над хмарами
Паном десь панує,
Зробив своє — людей знищив,
Тай і бенкетує.

А ми собі тутка, Нойцю,
У двох запануєм.
Наплодимо синів, дочок,
Армію збудуєм.

Подаєм їм стрільби, списи,
Подаєм гармати,
І від сходу до заходу
Будем панувати!”

І моргнув муж справедливий
На розумну раду —
Цмокнув з переду в усточка
І погладив ззаду.

Знов пройшли століття довгі,
Тисячі проплили —
І знов пасинки Адама
Людей розплодили.

Народили на світ білий
Німців і Валахів,
Жидів, Нігрів, Українців,
Москалів та Ляхів.

Бог Великий вже й не в силі :
Раду цьому дати —
Тай знов думоньку гадає,
Що то знов почати.

Понаскликував до раю
Ангелів на раду
І голосом громогласним
Просить о пораду.

І рішили усі разом
Без голосування,
Що для Бога треба сина
В ділах спомагання.

І одразу один Ангел,
В Божестві своїму,
Скочив з неба , та й придибав
Впрост до Бетлеєму.

Віднайшов тут молодую,
Гарную дівчину
Та й сказав їй , щоб родила
Спасителя - Сина.

І на згоду усміхнулась
Дівчина уроча;
Зрадів Ангел, на двір вийшов,
Гоп! Й на небо вскочив.

Розповів там святим мужам
Й Богові самому,—
Що Бог буде мати сина
З жидівського дому.

Бог, що правда, не хтів жида,
Але шож робити! —
Українці бачте в той час
Були ще лиш діти.

Ще вони лиш підростали,
Без штанців ходили,
І про те ,щоби женитись
Навіть і не снили.

От тому то против волі,
До своєї хати
Мусів Бог за свого сина
Собі жида брати.

І в недовзі, таки справді,
Син той народився,
І, на диво всьому люду,
Сусом охрестився.

Але жиди- фарисеї
Стали го слідити,
Стали з закутка шукати
Деб то його вбити.

І найшли. В Єрусалимі,
Де гора Голгота,
Позбіралася вся зволоч,
Жидівська голота.

Привели туди Ісуса
І на хрест кілками,
Руки й ноги прикували
Між розбійниками.

І вмер Ісус, син могучий,
Бог землі і люду,—
Стало сумно, стало душно,
Стало гірко всюди.

Люди бачать що пропала
Правда на землиці
І почали скрізь до Неба
І в церквах молитися.

Просять Бога, щоби знову
Їм послав Ісуса,
Щоби знов учив їх правді
Й відганяв спокусу.

І тоді картяр злидений
Цим ізкористався,
І сказав, що він з Ісусом
За життя братався.

Вмовив в голови людській
Що він теж син Бога,
І що тая, що Сусові
То й йому дорога.

Казав в місті Римі добрий
Паляц збудувати,
І його туди відвезти,
І Папою звати.

Як сказав то так і було —
Повезли до Риму....
І летить з там всюди кривда,
Як та хмара з диму.

Якимсь суччим вибрикасом
Дим над Збруч явився,
І над Збручем навіть Папа
В гніздах розгніздився.

І зобачила Вкраїна
Який птах той Папа —
Не паляців йому дати,
А хіба гарапів.

Бачить бідна Україна,
Та й стала казати,
Що до віку їм із Римом
Нічого не мати.

Як сказала так зробила —
І взялася проворнійше
За народню справу.
Ростуть “Доми,”

Ростуть ”Салі”
Робляться “Просвіти,”
Виростають борці міцні,
Українські діти.

Всі працюють, всі говорять,
Всі про Україну;
Всі підводять свою Неньку,
Нищать всі руїну.

Кождий з них лиш знає Київ
Любий, злоголавий,
І не хоче навіть чути
Про то Рим плювати.

Кождий знає Україну,
Українську мапу,
А не Талію із Римом
Та нездальця Папу.

Кождий знає.... Лиш не всюди.
Є на світі місто,
Яке липне так до Риму,
Як до пупа тісто.

В ньому є Вкраїнська саля,
Ніби і народня,
Але папський гедз там веться
З давна до сьогодня.

Та до сього часу було
Не так зле тут дуже...
Аж тепер нам сколотили
Два “могутніх” мужі.

Один, в імени закона
Й церкви католиків,
Переняв імя на себе
З якихсь звірів диких.

Чи то ксьондз з хрестом на шиї,
Чи яка прочвала,
На сміховище народне
Бик його прозвала.

Бик та й годі! Перця в зуби
Стане він чимсь другим!
Хіба дідько з його скине
Се імя наруги!

Другий блазен зветься Келех,
Каже, що Вкраїнець,
Але в письмах велелебно
Пишиться рутинець.

Єзуїти його вчили
Катехизму й нотах
І воді хрещеній прали
Від бруду й болота.

Повимивали руки й п'яти,
І дали патенти,
Щоби нищив Українців,
Як кажуть, до щенту.

Отже два сих безувіри
В головах чубатих,
Зміркували нас ганебно
Під Папу віддати.

І ложили собі пляни
В думці й на папері,
Й як не нині, ну то завтра
Пхнуть нас в Римські двері.

Алеж бо вони й забули
Що той сам влітає
В тую яму, що з дурноти
Другому копає!

Отже бачитимем скоро
Хто в ту яму ляже,
Бож не даром Івачевський
Так громаді каже:

“Люди добрі, доки сонце
Світить в небі жваво
Доти мусим ми щадити
Народнюю справу.

Доки ми з дітьми своїми
На землі жиємо,
Доти себе й нашу власність
Другим не даємо!”

“Добре, добре!” гук піднявся,
“Славно, Антін каже!”
А тим часом Леськів з боку
Бика маслом маже:

“Пане Осле...— той пак-Бику,
Що вам лізе в ноги,
Що ви в очі народовцям
Прете свої роги? .

Я, щоб був на вашім місци,
Обкувавби лапи,
І з підковами, чим скорше
Зараб пер до Папи!”

Заплескали у долоні....
Ковтун підійнявся....
Всі затихли,— а він гордо
Так до всіх озвався:

“Те, що справа вимагає,
Добре ми пізнали,
Й нашу салю навіть дідьки
Від нас би не взяли!

Поки є зі мною штири,
Правих чоловіки,
То в Рим салю не затягнуть
Й тисяч католиків!”

“Славно, славно... добре каже.
Записав Гаджоса,
Але тут, Вонітовий
Тиче свого носа:

“Хлопство, каже, Босподь з ва
Таж ми галіцмани —
Як не словом, ну то діло
Візьмем кулаками!

Що нам Келех, Бик, корова!
Хає Бугай сам преться
То й йому покажем навіть
Де когут несеться!

Що, ми хіба тільки нині
Вилізли з колиски?
Та ж ми їм, пєсячим душам,
Змаринуєм писки!”

“Віват, віват! Ій-бо файно!
Ей пиши, Гаджоса!”
Бач, як добре до борщику
Підсипати проса.

РОЗДІЛ II.

Місяць світить, зорі сяють,
Тихо, мирно всюди,—
Сном солодким сплять по праці
Птахи, звірі й люди.

Наробившись за сонця
До самого схочу,
Віддалося все створіння
У обійми ночі.

Скрізь тихенько, скрізь спокійно,
Мов живих немає,
Лиш у Дауфінській салі
В вікнах світ бликає.

Що ж таке там серед посту?
Та невжеж музики?—
Ні, то раду тамка радять
Зайди-католики.

Серед ночі, мов злодії
Радять як зробити,
Щоб так до Риму салю
Й нарід прилучити.

О години зла, о люди,
Деж ваше сумління?
Та нащо ви Україну
Нищите камінням?

Наша бідна Україна
Й так з недолі плаче,
А ви й ще її женете
У кубло собачче.

Перестаньте! Бо ся кривда
Піде аж до Бога,
І пропадите ви, Юди
В пеклі від дворога.

Ті уста, що тутка трублять
На сполуку з Римом
Вам правдивий Бог закадить
Анатемським димом!

Ваші очі будуть зріти
Люциперські вади,
Бо не бачили тут віри,
Не бачили Правди.

Руки ваші ізвернуться
У кочерги-кістки,
І носить будете ними
Чортам в пеклі їсти.

Побачите! О, сліпії,
Хоч з двома очима!
Таж бо гляньте
В вас нечистий стоїть за плечима.

Не нечистий то, простіте,—
Ксьондз стоїть то в салі,
В него голос з горла ллється,
Як гниллі коралі:

“Браття й сестри,— каже пастир
Подивіться в небо —
Воно фayne, голубее,
Нам його і треба.

За життя ще нам тра в небі
Місце заказати,
Щоб , як прийде час,
То легше було умірати.

Але щож... ми грішні люди,
Грішнійші за цапа,
Й нам в цім ділі лиш pomoже
Като-Римський Папа.

Він усім нам передплатить
У небі місточка,
Коли будем йому вірні
Вічно сини й дочки.”

“А вжеж будем, як жеж, отче.”
Розпхинькалась баба....

Але ось промову чуєм
Другого знов драба:

“Що нам, каже, народовці!
Це дурні та блазні!
Ми їм чуби обполошим
Ліпше як у лазні!

Ми покажем їм три дулі
А не Україну,
Хай лиш писнуть-будуть мати
Петра й Катерину!

О, насіння смітникове,
Волі воно хоче.....
Зажди трохи, тобі Папа
Волю ту вскобоче!”

От так вуха забивали
На тій раді людям,
А й не знали, що слова їх
Чутні Божим судням.

На сей час у раю тепліли,
У Божих світлицях
Всі апостоли зібрались
В своїх чесних лицях,

І сю мову єзуїтів
Старці сиві чули,
І їх розум непорушний
Думки огорнули.

І встав тоді з них найстарший,
Павло бородатий,
І апостольським наріччям
Почав глаголати:

“Судді Неба й судді Правди,
Те, що ми почули,
Є нарушенням закону
Й нищить артикули.

Бог Великий, як дізнаєсь,
Всіх їх вткне в безодню
За ті речі яничарські,
За зраду народню.

Ми з високого із неба
Даймо їм пізнати,
Що тра кинути їх діло,
Не тра продовжати.”

Як сказав святий Павло,
То так і зробили,
І католиків в ночі
Зараз возвістили.

Але ті і Божий суд
Під ногами топчуть,
І апостолів святих
Слухати не хочуть:

“Ми белькочуть, і самі
Те, що робим, знаєм,
Хай собі там Бог мовчить
Поки не чіпаєм!”

“Так то й так, Павло сказав,
Добрі Божі діти!” —
Як то кажуть — не чіпай
Бо буде смердіти!

Розділ III.

Ранок ясний настає,
Сонце червоніє,
Діти з книжками біжать,
Сніг пухкий біліє.

Народовцям йде наказ,
А разом і горе,
Що вже “Дому” в них нема,
Зіла го почвора;

Що за гроші золоті
Вірні католики
Дім до Риму віддали
На глум і публіки.

Але на́рід то не ксьондз,
Трастя вам у зуби!
Народовця не затягнеш
До Риму й за чуба!

“Стійте хлопці, Леськів рек,
Ви так не брикайте,
І свою дурну утіху
В штани заховайте!

Бо коли на те пішло,
Коли бють нас з заду,
То, панове, ми судом
Дамо собі раду.

Правом правним зженемо
Вашу гам зухвалість,
І покажем, що ви бзіки
Та дурні на старість!”

Се сподобалось усім,
І одного рання
Написали величезне
До суду подання:

“Ясний суду, просим тя,
Глянь в свої статuti,
І правдиво розсуди
Як то має бути.

Бо нас волею биків,
Й інших запопадців,
Хоцуть явно передати
У папській лапці.

Хочуть всіх нас безпідставно
Прилучить до Риму,
Забрати нам майно, власність,
Й нас з дітьми малими.

А миж собі нарід є,
Хочем Долі, Волі,
Хочем жити життям вільним
На своїому полі.

Просим тебе, суду прав,
Зглянься на нашу просьбу,
І на радість нам, відкинь
Їх ганебну грозьбу.

Хай вони не пнуться так
Туди де не треба,
Бо ні Рим їх, ні чортяка
Не втягне до неба

А по смерти й двацять Папів
Їм не допоможе —
Все їдно чортиця сива
Їх кістки погложе.

Отже просим, тебе, суду,
Дім хай Домом буде,
Без Биків, ксьондзів, без звірів,
Які шкодять людям.

Хай він буде справжнім Домом,
Дім і народовці,
А останні всі причепи
Топляться хай в ложці!"

Отаке то народовці
Подання писали,
І до суду у Давфіні
Його відослали.

Розділ IV.

То не бубни тарабаняють,
Не труби гукають,
Ой то ширі католики
Зібрання скликають.

Росписали, розкричали:
“Браття, сестри, люди,
Ідїть самі, кличте других,
Бо щось дивне буде.

Підозрілих членів будем
З членів викидати,
А прихильників до себе
Будем пригортати.

В сююж днину, вже в останнє
І на вічні віки,
Перепишемо у згоді
Папі Дім в опіку!”

Оттак папські підлизники
Людий дратували,
Але справді не такую
Думку вони мали.

Вони бачили, що нарід
Своє таки боре,
І що їм їх замір підлий
Обернеться в горе.

Хто з них думав, що ксьондзови
Будуть сперачатись,—
Що йому не покоряться,
Не будуть мовчати?

Всі гадали: ксьондз лиш стане
Хрестом срібним блисне,
То із наших народовців
Ніхто і не писне.

“Але, свєнти папє ксьондзе,
Вже ті дні пропали,
Коли ми вам руки й ноги
Мов дурні лизали!

Вже опала з очей наших
Сліпая полуда,
Вже почули правду вірну
Наші міцні груди!” —

Оттакі думки гадавши
Народовці йдуть на збори;
То-то буря, то-то піна
Буде в народньому морі....

Розділ V.

“Ну, панове, починаєм,
Яка буде перша точка?”
Сказав скоро предсідатель
Й сів поважно ніби квочка.

“Прошу слово” — хтось озвався,
І піднявсь на черевики;
Народовці усміхнулись,
А зраділи католики.

“Дозволяю!” — предсідатель
Буркнув і в чоло почухав.
Члени тихо посідали
І схилили слухом вуха:

“Дивом дивним ми зійшлися
Днесь на зібрання оцее,
Мусим врешті вже скінчити
Наше діло се дурнее.

Нині ми дізнатись мусим
Хто зробив нам цюю бучу,
Й як не вибємо різками,
То вткнемо в безрогу кучу.

Правда — більшість католиків
На минулих річних зборах
Хтіли Дім сей передати
Папі аж під Римський порох.

Але врешті спам'ятались
І дурнями себе звали,
Бо, признаюсь,— наша більшість
Таки справді, як те сало.

Ми зобачили, що хитро
Нас підюдили, надули...
Але мусить все проститись,
Бо, кажу,— дурні ми були.

Ми от скликали сі збори,
Щоб вся чесная громада
Нам простила наші хиби
Й знов злучилася доладу.

Просимо вас, народовці,
Заберіть подання з суду,
Ми заплатимо всі кошта
Й більше так робить не будем.

Не підюдять нас вже більше
Не то ксьондзи, а навіть й біскупи,
Бож вони се нам шпурнули
Для роздору, на глум, кістку.

Ми, телята їх покірні,
Не старались завважати,
Що вони, під знаком папства
Нас в ярмо хотіли взяти.

Обіцяли, говорили,
Так підмазували плечки,
Що ми врешті й піддалися,
Як вовкам слабі овечки.

Але правда, як то кажуть,
Із дна моря виринає,
І неправду та облуду
Вона завши покоряє.

Так і тут.— Найшлися, правда!
Таж ми теж народ, не свині!
Дайтеж руки ваші, браття,
Згода хай жиє від нині!”

Е... та що це? Яка зміна?
Та невже таки папісти
Справді хочуть помиритись
І з одної миски їсти?

Щось не теє.... Мабуть знову
На якуюсь хитрість пруться!
Але..— гускаб вас вщипнула,
Народовці не дадуться!

“Люди, каже народовець,
Чи ви чули? Тож з промови
Ніби бачили, що ті “щирі”
З нами ладитись готові?”

Але мні одне ще дивно,
Воно всім нам крутить шиї,
Який мир між нами буде
Як в них Рим, а у нас Київ?”

“Ні, не хочем Риму більше,
Закричали в одній хвилі,
Будем з вами, із народом,
Будем з вами, браття милі!”

Тихо в салі. Мов сам ангел
Завитав тут для спокою;
Всі сиділи, всі мовчали
Та кивали головою.

“Добре, так і треба, люди,
Івачевський морив гордо,
Тільки в міцній, спільній купі
Нам ніхто не лясне в морду.

В нас папісти збунтувались,
То не їх вина, а других,
То ксьондзи їх нацькували.
Вони завше гнуть з нас дуги.

Але хай... Настане хвиля,
Страшний суд їх покарає
За те діло схизматицьке,
Яке ум їх витворяє.

Вони люблять грошей гори
І на се людей невчених
Пхають всюди, де лиш можуть
Показати щось свячене.

Ну, а люди... звісно — люди,
Загноївши кровю очі,
Не перечать зі “святими”
А те роблять, що ксьондз хоче!”

“Правда, правда! От так славно!”
Загула аж саля ціла,
І зітхнула з полегшою
Душа людська наболіла.

“Ще я слово, люди добрі,
Вам скажу в цей мир людовий!”
Так озвався, вставши з лавки
Народовець, Вонітовий:

“Люди, люди, ви не діти,
А як діти, то старії,
І якогож лиха герці
Ви справляєте отсії!

Ті пристали — хвала Богу,
Ми згодилися — честь і слава!
Чогож ще нам в мозок лізе
Оттой Рим чи та Варшава?

Не мішайте, добродійство,
Ви какпусти із горохом,—
Бож всі знаєм, що й верблюда
Люди часто роблять з блохи.

Позіставмо ми ці пстрики
Тим, хто має много часу,
Й неробімо із шампана
Напів гамутного квасу.

Нині ми злились до купи,
Мов Дніпро у Чорне Море,
І від нині хай пропаде
Весь наш смуток і все горе.

Будем в ділі стійні й міцні
Як ті синії Карпати;
Будуть падати нам в ноги
Всі нікчемні супостати.

І тому, що католики
Йдуть з народом без упину
Ми підіймемо небавом
Нашу Неньку- Україну.

А що ці слова до діла —
Спить під дубом свиня біла
Й з нею трицять поросят,
Прости Сусе... Свят, свят, свят!”

Сього старчило, щоб врешті
Збори добре закінчити,
І у згоді під перини
Тихо й мирно розходитись.

Відспівали ще “де згода,”
Всі на радість позіхнули,
Попрощались, вийшли з салі
Й двері ключиком замкнули.

Розділ VI.

Стогнав Єгипет від насильства,
Від Фараонових знущань,
И не знав ніхто, боявся знати,
Коли прийде кінець бідкань.

Мов ті цикльопи, з часу митів,
Народ терпів важку вагу,
Не мав часу він на спочинок,
Не смів вдоволити жагу.

Та, накінець, родився цар
Сильнійший ще від Фараонів,
І зрів він кривду на низу,
А на верху посміх з законів.

Зобачив він усю біду,
Вона йому впила в душу:
“Кінець біді, кінець тюрмі
Я положити таки мушу!

Моїм братам досить уже
Вмиватись потом не елеєм,
Я знищу се! Бож не на сміх
Мене назвали Моїсеєм!”

Сей завір мов труйне жало
Носив Мойсей в своїй уяві
Він гриз його мов той хробак,
Що загніздивсь в сосні дуплявій.

А врешті, волею Творця,
Пійшов Мойсей до Фараона
Просить, щоб сильний володар
Його братів пустив з полона:

“Всесильний царю, тихо рек,
Молю тебе на місяць блідий,
Полегшу дай мому народу,
Відкинь від него тяжкі біди.”

“Ні, мовив цар, вони раби,
Батьки дали їм цюю долю,
І сором бувби й встид мені
Рабам вволити їхню волю.”

Мойсей здрігнув. Огонь життя
Прорік ненавистю все тіло,
Уста відбили цілий біль,
І промовляли далі сміло:

“О, Фараоне, твій відказ
Тобі наробить шкоди й встиду,
Він збудить навіть святий прах
Псальмоголосного Давида.

Поглянь на той кровавий слід,
Що від твого ярма лягає;
Послухай проклін тих жидів,
Що під твоїм мечем вмирають.

О, зглянься! Не знущайся з тих
Які є вибраними в Бога;
Дай волю їм, скинь з них ярмо,
Зістав кривавити пороги!”

Поблід тиран. Зморщив чоло,
На нім взялись краплі пітні,
Здушив долоні в кулаки
І відповів дріжучо: “Ні!”

По цім Мойсей вже слів святих
Не кидав більш із уст своїх....
Ті не вартують слів ніяких
В яких впоївся з корінем гріх!

Він, в силі Божій, на Єгипет
Наслав звірів, комах, гадюк,
Щоб Фараон побачив пімсту
Копанню вірних його слуг.

Та лютий вожд не покоровся.
Тоді Мойсей дав другу річ:
У білий день, під світлом сонця
Зробилась темна , чорна ніч.

І ще мовчить. Тоді зараза
Прийшла на край, мов та мара,
І люта смерть, з її косою
Придубала аж до царя.

Сухі кістки бряжчать в підлогу,
З коси тече крапками кров,
Старії зуби почорніли
І розповзлись як тріски з дров.

О, сили!” Крикнув з переляку, н
Узрівши цеє, Фараон.....
Даю їм волю, бо не хочу
Ще смертний бачити амвон!”

Як грім небесний ляснув з неба,
Як вітри буйні загули,—
Так вістка ця розлетілась
По всій Єгипеській землі.

А Мойсей, не ждучи довше,
Чим скорше наказав жидам,
Щоб зі всіх місць зійшлись до міста
Бо щось то він їм скаже там.

Беруть жиди свої манатки,
Беруть перини, подушки;
Ярмулки насипають маком,
Кладуть цибулю у мішки,

І зі всіх закутків як кози
Хто на ослі, хто пішака,
Іде Ізраїльське насіння
На поклик їх провідника.

Прийшли. І, Господи мій Боже!
Якаж то сила їх була! —
Земля під ними вигиналась
І аж стогнала, аж гула.

“Де він? Де він?” — Питає кождий
“Де той наш голубець, Мойсей?
Він нам дав Волю... деж він дівся?
Хочби зобачити — Ох-вей!”

Аж ось, як сонце у полудні,
Блиснув красою проводар;
Вклонився люд, а він на поміст
Ввійшов мов, справді, на алтар:

“Жиди, святі потомки Ноя,
Сини Ізраїля і Юди,
Від нині вам нема неволі,
Ви вільні, самостійні люди!

Великим скарбом відкупили
Самі себе ми з під нуждоти,
Багато смерті коштувала
Для нас от цяя нам робота.

Ми вільні... Але Фараони
Нас можуть знов в ярмо втягнути,
І чи не ліпше нам лишить їх,
І про Єгипет цей забути?

Як ви на сеє?" "Ну, та щож ми,
Роби вже з нами, що ти знаєш,—
Ми навіть вмрем перед тобою,
Як ти від нас це забажаєш!"

"То добре. Отже Богом неба
Я вас на шлях благословляю —
Хай буде всяке щастя з нами
В тому де будемо ми краю!

Ходім!" І рушила громада
Мойсеєм, мовби вітром гнана,
Мов чорна сила, що все ламле
В сухій пустині, гурагана.

От так Мойсей свій нарід вивів
З неволі, з під поганих прав;
От так пригнобленим, безсильним
Він силу і свободу дав.

Розділ VII.

Царі... Жиди... Неволья... Рабство
І в нас це є, не лиш ідеї!
Але нажаль, найгірше горе,
Нема у нас ще Мойсея.

Нема ще бідним Українцям
Того, хтоб їх зібрав до себе,
Вони лиш охкають, зітхають,
Та ждуть чи хто не скочить з неба!

О ні! Колись були ці штуки!
Колись лиш ангели скакали!
Тепер же-зась, ніщо не буде,
Хоч би, як слоні, ми стогнали!

Не плач, не стогін і не лайка
Яка ввійшла у нас у моду,
Нам зірве пута довголітні
І дасть зобачити свободу.

О ні! Лишень робота!
І то завзята, щира, дужа!
Нам розкує з кайданів руки
І зродить Моісея-мужа.

Лише в любови брата з братом
Наш Київ золотом засяє!—
Бож прецінь всякий Українець
Там частку серця свого має!

Не Рим! Не Рим! О, ні! О, ні!
Й не ксьондз віддасть нам Київ славний.
Ксьондз католик, ксьондз єзуїт,
А Київ з крови Православний!

Не ксьондз! О, ні! Лиш ми самі
Собі здобудем право й силу!—
Нас ворог нікди не зведе
А скорше вкине ще в могилу!

Ксьондзам не вір! Вони-не ми!
Вони лиш Правдою торгують!
Вони, як чорні ті кроти,
Що міцний корінь плоду псують!

Нам треба Волі, України!
А їм лиш гроші от і все!
Тож з відки ксьондз, на Римській
службі,
Нам Київ з розвалу спасе?!

Спасуть нам Київ наші руки,
Спасе лиш нація така,
Яка піде не з Римом в купі,
А в купі з міцью козака!

Козацька, вільна Україна
Хіба любила Рим коли?—
Таж Запожці гірше пекла
Папістів з Римцями кляли.

Вони не хтіли знати Риму!
Для них був Рим пекельний вал,
Який топтав гнилих Вкраїнців
Смердючий, яничарський кал.

А хіба цеє нам приємно?
Хіба ми в бруді хочем жить?
Хіба ми хочем Україну,
А з нею і себе дурить?

Ні! Україну не дурити,
Але любити хочем ми!
Тому хай Рим від нас втікає,
Під штири вражії тюрми!

Любімо, браття, Україну!
То наше небо, то наш рай!
Гуртуймось всі в сімю єдину
І визволяймо цей свій край!

Пораж уже! Вже мусить в силу
Перетворитись руїна!
Вже мусить кождий скрізьспівати
“Ще не вмерла Україна!!!”

Кінець.

ЯНИЧАРИ.

вчую українським запроданцям.

I.

Чи ви бачили вже, люди,
Десь на світі ті нездари,
Що зовемо ми їх слушно:
Гнилобокi яничари?

Вони є по всій Канаді
Мов те гаддя по болоті,
І життя своє мізерне
Колотять в брудній мерзоті.

Величають себе гордо
На біду большевиками
Й політику студіюють...
Та не з світом, а з бабами.

Де лиш троє їй зійдуться —
Ну, давай освіту терти...
Та від тої їх освіти
Радшеб я згодився вмерти!

Зараз Маркса вам підносять,
Богом Леніна малюють,
Три С. Р. з її злодійством
Вихваляють та віншують.

Гей, каліки ви нездалі,
Всіх до жовтого вас дому,
Поскидати з вас штанята
Та учити по одному!

І то так вас тра учити,
Щоб до смерти памятали,
Щоб тим місцем що сідають
Ви ніколи не сиділи!

II.

В місті Мус Джав, у Канаді
Є багато Українців,
Між якими є й такі ще,
Що зовуть себе рутинці.

З свого розуму дурного
Отця-батьошку тримають
І на знак його російський
За “отечество” співають.

Поминають Миколая
І всю матушку Росію..
В ручку батьошку цілують...
А баби то навіть в шию.

Він радіє... і між ними
Ходить з полями як море...
Хтоб посмів на него стати
Тому горе, з неба горе.

Але хто і як посміє?
Таж він пастер Богом даний,
Він особа неприступна,
Він святий поп царославний!

Та й ті люди що в каплицю
Там до него учащають,
Себе також царославним
Гордо миром називають.

А вони так царославні
Як оце я індиянин,
Або так як з вас которий
Справді є магометанин!

Це все є заблудні вівці,
Хоч малі але ще діти,
І їм в голови потрібно
Тільки вдунути просвіти.

Від просвіти зрозуміють
Хто вони, якої пари,—
Зрозуміють що вони є
Українські яничари!

III.

- Розкажу ще вам ось зараз
- На що гідні яничари,
Чи вони хвальбу заслужать
Чи прислужаться до кари.

В Мус Джав в повній силі
Українське життя летється....
В цьому місті стоїть саля,
“Робітничий Дім” зоветься.

А ті люди, що там в членах
Звуть себе большевиками,
Рай червоний вихваляють,
За той рай ревуть биками.

А навчилися ревіти
Від коров тих, що в бучарні
Та буває ще що й виють
Як собаки в тісній псарні.

Раз товариш вліз на сцену,
Він Свирблевичем писався,
І в словах до своїх
Співтуманників озвався:

“Сей, бики ви тупомозглі,
Таж ви є товаришами,
Пропоную я вам щиро
Йти з червоними братами.

Хай не ваблять неньколібці
Вас своїми пестощами,—
З патріотами ми мусим
Гризтись вовчими зубами.

Вони боряться за Волю,
За кавалок України,
Але ми їх ці затії
Мусим жбурнуть в руїни.

Ми не бемось за кавалок,
Ми кавалочком не ситі,
Ми бемось за всю **Вселенну**,
За всю землю в цілім світі!

Від панів ми все відірвем
Пролетарськими руками,
І на злість всім на землі цій
Станемо самі панами!

Так, товаришу... Лиш тільки
Ми Москві своїй поможем
То напевно всіх буржуїв
Переріжем, переможем!!!!

Всі притихли... Всім здається,
Що їх медом мов хтось маже,
Всі зирнулись і шептали:
“Ай-яй-яй, як файно каже!”

Але враз зашамотіли,
Про Свирблєвича забули,
Бо товаришки дві в салі
Кулеметами загули:

“Ти псяюхо пролетарська,
Ти повійнице циганська!”...
Голосила як кравчих
Товаришка Москволиха:

“Я ж тебе за мого Била
Сокирою б розкроїла!
Я тебе зітру в полову,
Кривоногую немову!”

“Хто немова?! Хто немова?!”
Забазікала Рилючка,
І вчепилась Москволисі
В груди так як злосна сучка.

“Я ж тебе у саме пекло!
Я не знаю, ти гадаєш,
Що без мене ти ночами
З моїм мужем виробляєш?”

Таж я зараз тобі груди
Розкадьору на кавалки!
Я навчу тебе як гонор
Захищають пролетарки!!”

Дві товаришки боролись,
Бились, йойкали, кричали,
Доки руки поліційні
Їх до суду не забрали.

Все затихло по цій спробі,
Розійшлися всі до дому,
І чекали й дожидали
Знов подібного погрому.

Але чують раз що в салі
Буде Сянчук промовляти,
Ніби скривджене насіння
Буде розуму навчати.

Всі приходять. Він говорить:
“Заберем у свої руки,
Заберем все від багатих,
Поздыхають з горя дуки!

Гей,, товаришу, що бачиш
Все твоє, нема чужого,
Все , що хтось робив до нині
То робив для щастя твої о!

Той годинник що в Мирона
То є твій товариш-брате!"...
Власник скоса подивився:
"Скорше дулю будеш мати."

Так товариш Сянчук рикав,
Та вимахував руками,
Поки Глея не зазвали
Знов до дальшої програми.

"Я вам скажу ось зі сцени
Про пригоду яка стала:
Нам товаришка Шнекевич
Впрост на смерть захорувала.

В нас є, хлопці, товариство
Що зовесь запомоговим
І воно до цеї справи
Має стати гонорово.

Для товаршки Шнекевич
Ми повинні в поміч стати
Й з нас тут вибрати котрогось,
Щоб її мав доглядати..

Буде він їй контрольором....
Хтож тут з нас такий є хвецьки
І одразу всі рішили щоби був
Це Джьов Шпилецький.

Джьов згодився на цю раду
І таки на другу днину
До товаришки своєї
Потелепав в одвідини.

День по дневи лазив щиро.
Йшов не тільки доглядати,
А ходив вже так як дохтор
Навіть бабу курувати.

Тиждень так собі пробігав,
Далі місяць, другий, третій,
Ходить бідний наш товариш
Не пуска до баби смерти..

Але стали завважати
Люди ті, що жили з боку
Що з Шпилецького контролі
Може скоїтись морока.

Але що там за морока?
Вже Шникевичка й співає.....
Вона все таку хоробу
Для себе собі бажає.

Вона хтілаб щоб то вічно
Так як є, щоб так і малось:
Бо з контрольою, так як з мужем,
Цілувалась, обіймалась.

Але раз... (Мабуть до віку
Джьов цього вже не забуде)
Сталось те, про що прибічні
Доміркувались люди..

В час відвідин контрольного,
В хвилю щирих поцілунків,
Муж Шнинкевички з'явився
Мов би злодій до грабунків.

“Що це?!” крикнув муж законний
“То така твоя задача?
Утікай, бо розлетиться
Голова твоя чортяча!”

Грюкнув Джьов в підлогу дзвінко
Став, задерши в гору брови,
І почав так говорити
Після скривдженого мови:

“Стій, товаришу, не порскайся,
Знай закон наш большевицький
І слова свої лайливі
Мні у вуха ти не тицькай!

Тиж не знаєш хіба, брате,
Наш закон, який говорить,
Що приватну власність член наш
Для себе ні в чім не творить?

Що твоє — моє також є!
От хоч би і в цім випадку —
Твоя жінка є моєю,
Так закон наш каже, братку!”

Аж затрясся Джьов з розсерддя,
Та як трісне друга свого
Що бідака той з законом
Опинився аж за порогом.

Чутка скрізь ця рознеслася,
І зробила своє діло,—
Пролетарське товариство
Так собі постановило:

“Від тепер до кінця світа
Як хто має з них женитись,
То щоб знав що без відмови
Мусить з жінкою ділитись.

Щоби знав, що його жінка
Не його, а всіх загально
І до неї мають право
Всі хто в членах є формально.

Цей закон міцний як криця,
Він зжене зло непокою,
Бо підписаний червоно
Большевицькою рукою.”

Розписали цей наказ свій
І всім членам розіслали:
“Знайте, мов, роботу чашу,
Ми жиєм ще, не пропали!”

IV.

От таке то лиходійство
Роблять наші яничари...
Тож скажіть на ласку Бога
Чи вони не винні кари?

Іх ця праця не лиш в Мус Джов,
Це у них по всій Канаді,
І вони з дурійки цеї
Тільки горді та раді.

Хай же згине це болото!
Большевизм хай розлетиться,
А на його місце справжня
Нехай праця скрізь зявиться!

Хай зявиться спільна праця,
Про яку все люд наш марів...
Хай загине, трісне, зникне
Діло свинських яничарів!

15 березня, 1929 року
Мус Джов, Саск.

ЧОРТ.

Вірш

Присвячую тим жінкам, які лишають
або виганяють своїх чоловіків, та чіпляють
ся смолою до других.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО:

Вірш цей є жінкам в науку
Щоб мужів своїх любили,
Щоб на других не дивились
І в “куточки” не ходили.

Бо в противнім разі стануть
На гарячії пороги
І на місто капелюхів
Будуть мати довгі роги.

Гей у місті у Ріджайні
На землі Саскачевані
Проживала собі мирно
Тлуста, файна, гойна пані.

Чоловік її покинув
За її гучну музику,
Бо не раз її кулаччя
Прасувало йому пику.

А ця пані того й хтіла,
Вона тільки того й ждала,
Й на прощання своєму мужу
Дулю в шию показала.

Пішов муж у світ за очі,
Записавсь в якісь агенти,
Стала пані газдувати
Та хлопів тягти на ренти.

Приходили, рентували,
Та не тільки дім, а й паню.
З чоловічого доробку
Геть зробили калабаню.

Та не довго так паніла
І не довго газдувала,
Перед святом великодним
Чортам душу свою дала.

Позбіралися всі з дому,
Всі, що в пані рентувались
І з свічками наоколо
З сумом в серці поставали.

Поставали з глухим жалем,
Хустинки повитягали,
І нагнувшись над тілом
В голос так всі заридали:

“О, вдовице сивоока,
Ми вже плачем всі від вчора...
І нащо ж бо свої ніжки
Ти так витягнула скоро?

Ти нас тишила не мало,
Нас кормила, опирала,
А бувало ти як мати
Нас в куточках обіймала.

Ах, за що, скажи, забрала
Смерть тебе від нас, лебідко?
Ми по тобі аж до смерти
Будем плакати гірко.”

Після слів цих поклякали
Всі побожно на коліна
І зложивши в трійку пальці
Загули: Отця і Сина..

Аж нараз — свічки погасли,
В хаті темно, темно стало,
Щось шарнуло попід стелю
І хлопів на діл поклато..

Довго так хлопи лежали,
Зі страху того помліли,
Не ворушились, мовчали,
Як колоди поніміли.

За годину лиш проснулись
І як виряпили очі
На столі усі узріли
Чорта в образі жіночім.

“Ах!” Верескнули всі люто,
І намірились втікати,
Але чорт в істоті жінки
Стримав їх і став казати:

“Зачекайте, не лякайтесь,
Не втікайте з переляку,
Не страхайтесь що на очі
Взріли з пекла злодіяку.”

Шість хлопів аж затремтіло,
Всі зубами скреготали,
Підігнули коліна
Й руки міцні зівяли.

А чортяка встав зі столу,
Стукнув в дошку копитами,
Потрусив хвостом кістлявим
І крутнув в горі рогами:

“Ех, ви хлопське псяпотвіре,
Як не встидно вам лякатись,
Виж за мною аж тремтіли
Як була я пані хати.

Я не чорт, я ваша совість,
Я в душі вам остра шпінка,
Я з хвостом, з рогами, в шкірі
Але я — я ваша жінка.

В руках ваших, волоцюги,
Моя доля колотилась,
Ви з мене могли зробити
Все, що вам лиш тільки хтілось.

Чоловік мій був за хлявий,
Ним я всюди кермувала,
Доки свого не добила, —
Доки з хати не прогнала.

Після нього ви для мене
Стали дружніми мужами,
Але ви мене не хтіли
Научить добру ділами.

І тепер не я вам винна
За той гріх, що є на віки,
Винні ви, чорти безрогі,
Винні тільки чоловіки.”

”Ми? За що?” Забелькотіли
Й раптом кинулись під ноги...
“Пані, пані, відпусти нас,
Не тримай нас, ради Бога!”)

“Я не пані, не просіте,
Не скегліте своїм ротом,
Я тепер глуха на просьбу,—
Ви мене зробили чортом!”

Після слів цих мара зникла,
Свічки знов замиготіли
І хлопипи, підвівши очі,
Знов мерця свого узріли.

Було все на своєму місци,
Так як перше, перед чудом,
І хлопипи самі не знають
Чи то правда, чи облуда.

Та й я сам таки не знаю,
Я говорю те, що кажуть,
Й коли мні брехні хтось мазав,
То і я брехні вам мажу.

Але я сподіюсь ширю
Що ця правда є не в тайні,
І її повинен знати
Всякий той, хто був в Ріджайні.

13 березня, 1929 р.
Мус Джав, Саск

Т О Ч И Л О
НА РАДІСТЬ І ЗДОРВЛЯ.

Видавництво “Промінь” почало видавати най смішнійший ілюстрований часопис

— ” Т О Ч И Л О ” —

Хто не має “Точила,” не може сміятись і бути веселим та здоровим.

“Точило” виходить місячно на 8 сторін і містить найновіші і найсмішніші річи. Зі збільшенням числа передплатників може виходити й що дня. Здоровий сміх, веселість.

Хто веселий, той здоровий!

Ще нині пішліть за “Точилом!” Передплата в Канаді лише \$1.00 на рік. Поза Канадою \$1.50.
Адресуйте так:

PROMIN, 623 Selkirk Ave., Winnipeg, Man.

**CANADA REALTY COMPANY
623 SELKIRK AVE., WINNIPEG, MAN.
НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА КОМПАНІЯ
РЕАЛЬНОСТЕЙ В КАНАДІ.**

Збогачуйтесь поки є нагода! Маємо на продаж або в заміну міські доми, всякі бізнеса, лоти і акри. Різні бізнеса по кольоніях, і добрі землі всюди. Все на дуже легкі сплати й за малу готівку. Купуйте добру землю тепер! Не тратьте марнечас по роботах! З них ніколи не дороби́теся. Пишіть ще ни́чі чим любите займатися, а ми дамо Вам добре місце з якого будете **ВСЕ** вдоволені. Бутьте своїм паном, а не чужим робітником!

Маємо все, чого хочете. Порада даром.

**НЕ ПЕРЕПЛАЧУЙТЕ!
БО ДРУКАРНЯ "ПРОМІНЬ" ВИКОНУЄ ВСЯКІ
ДРУКИ ЧИСТО, СКОРО, НА ЧАС І ТАНШЕ ЯК
ДРУГІ .**

Для товариств, парохій, читалень, народніх до- мів, брацтв, сільських муніципалів, торговців і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, статути, наголовки на листах, коверти, візитівки, тикета, весільні запрошення, ле- тючки, афіші, оголошення, циркулярі, звіти, цінни- ки, книжки, ноти, і всякі інші потрібні друки й ілю- страції.

Всі замовлення до друку посылайте на адресу:
**І ПІДДЕРЖУЙТЕ ОДИНОКЕ ПРОСВІТНЕ ВИДАВ-
НИЦТВО В КАНАДІ!**

**PROMIN PUBLISHING COMPANY
623 Selkirk Ave., Winnipeg, Man.**

ЗАМОВЛЯЙТЕ СКАРБ.

Два гарно оправлені ілюстровані річники журналу "Промінь" за 1927 і 1928 роки. Поверх 400 сторін в однім річнику. В звичайній твердій оправі, за один рік \$2.50. В прекрасній оправі, за один рік 2.75. — Оба річники в звич. оправі 4.50; в гарній оправі 5.00; брошуровані, оба за 2.50. Число книжок дуже мале. Замовляйте ще нині і піддержуйте одинокє просвітне Видавництво для укр. молодіжи в Канаді і Америці.

Ся оферта добра лише до кінця Квітня сего року.

"Promin", 623 Selkirk Ave., Winnipeg, Manitoba

ДЛЯ РІДНИХ, поезії С. М. Дорощука,	.40
ЛЕВ і КРІЛИК, чудове оповід. з малюнками.	.15
Чародійна сопілка, М. Кріпенка. — —	.15
В студії майстра, М. Петрівського.	.10
СОТНЯ ПЕРЛИН, С. М. Дорощука — —	.45
Лісовий огонь, Анна Арабська, канад. оповід.	.15
Атлетика, брош. 60ц. в оправі — —	.90
Чарівні очі, англійська пісня С. М. Дорощука	.40
ЧЕРГА, комічний діялог А. Загарійчука	.05
ЩАСЛИВЕ ПОДРУЖА — — —	.50
ОЛЕСЯ, сценічна картина для дітей. —	.15
ЯК ВСЕ БУТИ ЗДОРОВИМ? — —	.25
ОТО РАЗ! — — — — —	.10
ТАЙНИ ЯКИХ ВАРТО ЗНАТИ, — —	.50
РІЧНИКИ журн. "ПРОМІНЬ" за 1927 і 1928	5.00

Сі найновіші книжки замовляйте на адресу: - -

PROMIN PUBLISHING COMPANY
623 Selkirk Ave., Winnipeg, Man.

